

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	9512100062
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9512100062.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu na verejnom zasadnutí 26. marca 2013 v Bratislave o odvolaní obžalovaného D. D. proti rozsudku špecializovaného trestného súdu z 15. augusta 2012, sp. zn. PK-2T 14/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného D. D. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom špecializovaného trestného súdu z 15. augusta 2012, sp. zn. PK-2T 14/2012, bol obžalovaný D. D. uznaný za vinného z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 30. novembra 2000) na tom skutkovom základe, že

dňa 30. apríla 2000 okolo 04.00 hod. na ulici Vrakuňskej v Bratislave po tom, keď ho ako vodiča motorového vozidla značky Tatra 613, evidenčného čísla R. zastavila a kontrolovala hliadka Obvodného oddelenia Policajného zboru Podunajské Biskupice v zložení veliteľ hliadky por. R. R. a člen hliadky stržm. C. O., ktorej nepredložil doklady, sa podrobil dychovej skúške, pri ktorej mu bolo meračom Alcotest 7410 namerané 0,46 promile alkoholu v krvi a za to, aby členovia hliadky neprejednávali jeho priestupok a pustili ho, dal im 2 bankovky v sume po 1 000 slovenských korún, celkovo v prepočte 66,39 €; následne hliadkujúci policajti sumu 2 000 Sk zaistili a po spísaní oznámenia o dopravnom priestupku ho predviedli na Obvodné oddelenie Policajného zboru Podunajské Biskupice.

Za to bol odsúdený podľa § 161a ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších zákonov (ďalej len „Tr. zák.“) na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace nepodmienečne.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol pre výkon tohto trestu zaradený do prvej nápravnovýchovej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí, a to finančnej hotovosti v sume 66,39 €, uloženej na depozitnom účte špecializovaného trestného súdu v Štátnej

pokladnici s tým, že podľa § 55 ods. 3 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Naproti tomu bol obžalovaný D. D. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 4. mája 2012, č.k. VII/1 Gv 55/12-9, pre skutok v bode 1/ obžalobou právne posúdený ako trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), ktorý mal spáchať tým, že

dňa 30. apríla 2000 o 04.00 hod. v Bratislave na Vrakuňskej ulici riadil osobné motorové vozidlo zn. Tatra 613, EVČ: R. napriek tomu, že mu rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Bratislava I, č.k. ORP-280 DI-2-99-V-1, zo dňa 14. júna 1999, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. júna 1999, bol uložený zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 12 mesiacov, preto že skutok nie je trestným činom.

Uvedený rozsudok bol vydaný v konaní proti ušlému, pričom v zákonnej lehote podal proti nemu odvolanie obhajca obžalovaného D. D., ktorý má rovnaké práva ako obžalovaný (§ 359 Tr. por.); čo ale neznamená, že ide o odvolanie obhajcu, ale také odvolanie treba považovať za opravný prostriedok samotného obžalovaného ako strany, proti ktorej sa trestné stíhanie vedie.

Obžalovaný v podanom odvolaní namietal správnosť výroku o vine a treste prvostupňového rozsudku ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Súdu prvého stupňa vyčítal jednostranné hodnotenie dôkazov v jeho neprospech bez toho, aby konkretizoval v čom malo chybné hodnotenie dôkazov spočívať. Podľa názoru odvolateľa malo byť trestné stíhanie proti nemu zastavené podľa § 281 Tr. por., s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. pre neprimeranú dĺžku trestného stíhania trvajúceho viac ako 12 rokov, počas ktorej doby sa nachádzal v stave právnej neistoty s ohľadom na výsledok trestného stíhania. Tým bolo porušené jeho základné ľudské a občianske právo na prejednanie trestnej veci v primeranom čase a bez prieťahov, zaručené Trestným poriadkom, článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 bod 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a podľa § 320 písm. c/ Tr. por. trestné stíhanie proti nemu zastaviť. Pre prípad, že by si odvolací súd tento návrh neosvojil, navrhol prvostupňový rozsudok zrušiť vo výroku o treste a uložiť mu trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, a to v podstate z tých istých dôvodov, pre ktoré sa domáhal zastavenia trestného stíhania.

Zástupkyňa Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 316 ods. 1, resp. § 316 ods. 3 Tr. por. preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov napadnutého rozsudku, (t.j. výrokov o vine a treste) ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo s osobitným zameraním na eventuálne chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného D. D. je nedôvodné.

V prvom rade sa treba stotožniť s postupom prvostupňového súdu, pokiaľ vykonal konanie proti obžalovanému ako proti ušlému. Pre uplatnenie tohto osobitného spôsobu konania upraveného v siedmej hlave v piatom oddiele, v § 358 Tr. por. a nasl. boli splnené všetky zákonné podmienky.

Po právoplatnom oslobodení C. D., brata obžalovaného, rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2000, sp. zn. 2T 87/00, spod obžaloby pre identický skutok, ktorý je predmetom výroku o vine v teraz preskúmanom rozsudku špecializovaného trestného súdu obžalovanému D. D. muselo byť zrejmé, že bude nasledovať jeho trestné stíhanie, pretože vykonanými dôkazmi vo veci 2T 87/00, Okresného súdu Bratislava II bolo preukázané, a to aj svedeckou výpoveďou D. D., že páchatelom

žalovaného skutku je on a nie jeho brat C., ktorého identitu pri kontrole policajnou hliadkou zneužil.

Od spomenutého momentu bol D. D. pre orgány činné v trestnom konaní a neskôr aj pre súd nedostihnuteľný. Jeho osobu pre účely trestného stíhania sa nepodarilo zabezpečiť ani prostredníctvom vydaných príkazov na zatknutie najskôr Okresným súdom Bratislava II z 28. novembra 2001, sp. zn. 2 Nt 861/01, a potom v súdnom štádiu trestného stíhania špecializovaným trestným súdom z 1. augusta 2012, sp. zn. PK-2T 14/2012.

Vzhľadom na uvedené bolo uplatnenie spomenutého osobitného spôsobu konania namieste, a to aj v odvolacom štádiu trestného stíhania z dôvodu vyhybania sa obžalovaného trestnému stíhaniu, skrývaním sa.

V súvislosti s dĺžkou doby, ktorá uplynula od spáchania skutkov, ktoré boli predmetom uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z 30. júla 2001 do pokračovania v prerušenom trestnom stíhaní (29. apríla 2011), ku ktorému došlo ešte 18. decembra 2001, prvostupňový súd dôvodne skúmal otázku premlčania trestného stíhania, pričom dospel k správne mu záveru, že takýto hmotnoprávny stav nenastal. So zreteľom na trestnú sadzbu pri trestnom čine podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bolo potrebné pri skúmaní otázky premlčania vychádzať z ustanovenia § 67 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. (v znení účinnom do 1. januára 2006), t.j. z päťročnej premlčacej doby. Táto bola prvýkrát prerušená (s dôsledkom začatia plynutia novej premlčacej doby - § 67 ods. 4 Tr. zák.), 28. novembra 2001 vydaním príkazu na zatknutie. Nová päťročná premlčacia doba začala plynúť od konca roka 2003, po dokonaní dvojnásobného trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 2 Tr. zák., za ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Břeclav z 26. júna 2003, sp. zn. 1T 260/2003. V tomto prípade ide o prísnejší trestný čin, než je trestný čin o premlčanie, ktorého ide, a preto bola splnená podmienka prerušenia premlčania trestného stíhania podľa § 67 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Napokon k ostatnému prerušeniu premlčania nového stíhania z tohto dôvodu (podľa § 67 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.) došlo v dôsledku spáchania trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. 15. januára 2006 ako aj v dôsledku vykonávania ďalších úkonov smerujúcich k trestnému stíhaniu obžalovaného, na ktoré poukazuje prvostupňový súd v napadnutom rozsudku.

Podstatný procesný návrh obhajcu obžalovaného, neprerokovať vec meritórne, ale trestné stíhanie zastaviť pre jeho neprípustnosť, nemá oporu v citovanom ustanovení článku Ústavy Slovenskej republiky a ani v § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. v spojitosti s článkom 6 bod 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto spojitosti odvolací súd odkazuje na pomerne jednoznačnú judikatúru, aktuálne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2012, sp. zn. 5 To 14/2009, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 10 v čísle 1/2011. Tu je podrobne vysvetlená dotknutá problematika a okolnosť, že neprípustnosť trestného stíhania pre neprimeranú dĺžku konania nie je zakotvená v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani v inom ustanovení Dohovoru či v inej medzinárodnej zmluve, ktorou je Slovenská republika viazaná. Odkaz v ustanovení § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. na medzinárodnú zmluvu sa dotýka prípadov neprípustnosti trestného stíhania z dôvodu prekážky „ne bis in idem“. Dĺžka konania môže byť dôvodom pre použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pokiaľ správanie sa obvineného nijako alebo len v nepatrenej miere ovplyvnilo dĺžku konania.

Pokiaľ ide o samotný výrok o vine z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 (ktorý bol z podnetu podaného odvolania preskúmaný) tento zodpovedá výsledkom zákonným spôsobom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Jeho skutkový základ, resp. skutkové zistenia majú jednoznačnú oporu v usvedčujúcich výpovediach členov zasahujúcej hliadky a obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní Okresného súdu Bratislava II z 28. novembra 2000, z ktorej je zrejmé, že k stíhaniu brata obžalovaného došlo v dôsledku omylu vystaveného zámerne obžalovaným D. D., ktorý sa vydával za svojho brata C., identitu ktorého použil pri kontrole pre dôvodné podozrenie zo spáchania dopravného prostriedku.

Čo sa týka právneho posúdenia zisteného skutku, toto vo všetkých smeroch zodpovedá zákonu, vrátane

záveru, že nie je namieste (posudzujúc časovú pôsobnosť Trestného zákona) použitie neskoršieho zákona, lebo tento pri konkrétnom posúdení konania obžalovaného ako prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je prísnejší v porovnaní so zákonom účinným v čase spáchania činu. Keďže aj v tomto smere je prvostupňový rozsudok náležite odôvodnený, najvyšší súd ďalej odkazuje v otázke právnej kvalifikácie na príslušnú časť odôvodnenia, s ktorou sa stotožňuje.

Presvedčivý je aj záver súdu prvého stupňa, že účel trestu odňatia slobody u obžalovaného môže splniť len nepodmienečný trest odňatia slobody, a to vzhľadom na predchádzajúci spôsob života obžalovaného a skutočnosť, že opätovne spáchal úmyselný trestný čin krátko potom, ako 21. mája 1996 vykonal dvadsaťmesačný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za trestný čin krádeže. Keďže vo výmere trestu odňatia slobody prvostupňový súd zohľadnil aj dĺžku doby, ktorá uplynula od spáchania trestného skutku, niet žiadneho zákonného dôvodu na modifikáciu výroku o treste odňatia slobody. Zákonu zodpovedá aj výrok o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do prvej nápravno výchovnej skupiny ako aj uloženie trestu prepadnutia vecí, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolanie podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.